

KOLIN
HUVER

9.
NOVEMBAR

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover

NOVEMBER 9

Copyright © 2015 by Colleen Hoover

Originally published by Atria Books, a Division of Simon
& Schuster, Inc.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Leviyu –
Imaš sjajan ukus za muziku i čudno se grliš.
Nemoj se nikada promeniti.*

Prvi 9. novembar

Providan sam, voden.
Lutam, besciljan.
Ona je sidro, tone u moje more.

BENTON DŽEJMS KESLER

Falon

Pitam se kako bi zvučalo kad bih mu razbila ovu čašu o glavu.

Čaša je debela. Glava mu je tvrda. Postoji mogućnost za jedno veliko lepo BUP.

Pitam se da li bi krvario. Na stolu ima salveta, ali ne onih dobrih što bi mogle da upiju mnogo krvi.

„Dakle, da. Malo sam zatečen, ali šta je tu je“, govori on.

Na njegov glas snažnije stiskam čašu u nadi da će mi ostati u ruci i da neće zaista završiti na njegovoj lobanji.

„Falon?“ On se nakašlje i pokuša da smekša svoje reči, ali one i dalje nasrću na mene kao noževi. „Hoćeš li nešto reći?“

Ubadam slamčicom šuplji deo kocke leda, zamišljajući kako je to njegova glava.

„Šta da kažem?“, promumlam, pre ličeći na derište nego na osamnaestogodišnju odraslu osobu što jesam. „Želiš li da ti čestitam?“

Naslanjam se leđima na separe iza sebe i prekrštam ruke preko grudi. Gledam ga i pitam se da li je žaljenje u njegovim očima posledica toga što me je razočarao ili jednostavno opet glumi. Minulo je svega pet minuta otkako je seo, a

svoju stranu separea već je pretvorio u pozornicu. A ja sam ponovo prisiljena da mu budem publika.

On prstima dobuje po svojoj šolji kafe dok me ćutke posmatra nekoliko taktova.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Misli da ću pre ili kasnije popustiti i reći mu ono što bi voleo da čuje, ali za poslednje dve godine nije bio u mojoj blizini toliko da bi znao kako nisam više ta devojka.

Kada odbijem da uvažim njegovu predstavu, on naposletku uzdahne i nalakti se na sto. „Eto, mislio sam da će ti biti drago zbog mene.“

Na silu kratko odmahnem glavom. „*Drago zbog tebe?*“
Mora da se šali.

On slegne ramenima, a njegov već razdražujući izraz preraste u samozadovoljan osmeh. „Nisam znao da sam u stanju da opet postanem otac.“

U neverici, iz usta mi se omakne glasan prasak smeha. „Izbacivanje sperme u vaginu dvadesetčetvorogodišnjakinje ne čini oca“, velim, donekle ogorčeno.

Njegov samozadovoljni smešak iščezava, i on se zavali na naslon i nakrivi glavu u stranu. Krivljenju glave je oduvek pribegavao kada nije bio siguran kako da reaguje na ekranu. „*Samo izgledaj kao da razmišljaš o nečemu dubokoumnom i to će moći da zameni bezmalo svaku emociju. Tugu, introspekciju, skrušenost, saosećanje.*“ Sigurno se ne seća da mi je najvećim delom života upravo on bio učitelj glume, i da je taj izraz bio među prvima kojima me je naučio.

„Misliš da nemam prava da sebe nazivam ocem?“ Zvuči uvređen mojim odgovorom. „Šta sam onda tebi?“

Na njegovo pitanje gledam kao na retoričko i ubadam novi komad leda. Vešto ga navlačim na slamčicu a onda

puštam da mi sklizne u usta. Zagrizem ga proizvođači glasnog, bezočno krckanje. Zacemento ne očekuje da odgovorim na ono pitanje. Nije mi „otac“ od one večeri kada mi je, sa mojih pukih šestnaest godina, glumačka karijera dospela na mrtvu tačku. A istini za volju, nisam sigurna ni koliko mi je bio otac *pre* te večeri. Više smo ličili na učitelja glume i njegovu polaznicu.

Jedna njegova šaka provlači se kroz skupe folikule usadne kose koje mu oivičavaju čelo. „Zašto to radiš?“ Svake sekunde moj stav ga sve više živcira. „Jesi li još ljuta što ti nisam došao na dodelu svedočanstava? Već sam ti rekao, imao sam nešto na rasporedu.“

„Ne“, mirno govorim. „Nisam te *pozvala* na dodelu svedočanstava.“

On se povlači, gledajući me u neverici. „Zašto?“

„Imala sam svega četiri ulaznice.“

„I?“, veli on. „Ja sam ti *otac*. Zašto me, pobogu, ne bi pozvala na svoju dodelu srednjoškolskih svedočanstava?“

„Ne bi došao.“

„Ne znaš to“, odvraća on kao iz puške.

„*Nisi* došao.“

On prevrće očima. „Pa naravno da nisam, Falon. Nisam bio *pozvan*.“

Teško uzdišem. „Nemoguć si. Sad mi je jasno zašto te je mama ostavila.“

On nezatno zavrti glavom. „Tvoja majka me je ostavila zato što sam spavao s njenom najboljom drugaricom. Moja ličnost nije imala nikakve veze s tim.“

Na to ne znam ni šta da kažem. Čovek ne zna za kajanje. To i prezirem i zavidim mu na tome. Na izvestan način, volela bih da sam više nalik njemu, a manje nalik majci. On je nesvestan svojih brojnih mana, dok su meni moje u žiži

mog života. Upravo me moje mane bude ujutru i ne daju mi da zaspih svake noći.

„Ko je naručio lososa?“, pita konobar. Besprekora odabir trenutka.

Dižem ruku, a on spušta tanjir ispred mene. Više i nemam apetita, te gurkam pirinač unaokolo viljuškom.

„Ej, čekaj malo.“ Dižem glavu i gledam konobara, ali on svoju opasku ne upućuje meni. Pomno zuri u mog oca. „Da vi niste...“

O bože. Idemo.

Konobar pljusne rukom o sto a ja se trgnem. „*Jeste! Vi ste Donovan O’Nil! Igrali ste Maksa Epkota!*“

Otac skromno sleže ramenima, ali ja znam da u tom čoveku nema ni trunke skromnosti. Iako ulogu Maksa Epkota ne igra već deset godina, od kada je serija prestala da se prikazuje, i dalje se ponaša kao da je to nešto najbolje što postoji na televiziji. A tako i dalje reaguje upravo zbog ljudi koji ga prepoznaju. Oni se ponašaju kao da nikada nisu videli glumca u stvarnom životu. Ovo je El-Ej, pobogu! Ovde je svako glumac!

Moje ubadačko raspoloženje se nastavlja dok natičem lososa na viljušku, ali onda me konobar prekida kako bi me pitao mogu li da fotkam njih dvojicu.

Uzdišem.

Nerado se izvlačim iz separea. On pokušava da mi dâ svoj telefon za fotografisanje, ali ja podižem ruku u znak protivljenja a zatim ga zaobilazim.

„Moram da se poslužim toaletom“, promrmljam, odlazeći od separea. „Samo usnimite selfi s njim. On obožava selfije.“

Žurim ka toaletu kako bih priuštila sebi časak predaha od oca. Ne znam zašto sam tražila da se nađemo danas. Možda zato što se selim i neću ga videti bogzna koliko dugo, ali to nije uverljivo opravdanje da priredim sebi ovo.

Naglo otvaram vrata prve kabine. Zaključavam ih za sobom, izvlačim zaštitni prekrivač iz aparata i stavljam ga na dasku ve-ce šolje.

Jednom sam čitala neko istraživanje o bakterijama u javnim toaletima. Ustanovljeno je da najmanju količinu bakterija ima prva kabina u svakom ispitanom toaletu. Ljudi pretpostavljaju da se prva kabina najčešće koristi, pa je većinom preskaču. Ja ne. Koristim samo nju. Nisam oduvek imala fobiju od klica, ali nakon dvomesečnog boravka u bolnici sa svojih šesnaest godina postala sam pomalo opsesivno-kompulzivna u pogledu higijene.

Kada završim s toaletom, najmanje čitav jedan minut posvećujem pranju ruku. Sve vreme buljim u njih, ne želeći da se pogledam u ogledalo. Svakim danom sve mi je lakše da izbegavam svoj odraz, ali ipak načas ugledam sebe dok posežem za papirnim ubrusom. Ma koliko se puta pogledala u ogledalo, još se nisam navikla na ono što vidim.

Dižem levu ruku i dodirujem se po ožiljcima što mi se pružaju levom stranom lica, preko vilice i niz vrat. Nestaju ispod okovratnika košulje, no ispod odeće mi se ožiljci protežu čitavom levom stranom trupa, zaustavljajući mi se tik ispod struka. Prstima idem po površinama koje sada liče na nabranu štavljenu kožu. Po ožiljcima koji me stalno podsećaju da se požar zaista dogodio i da nije obična noćna mora iz koje mogu na silu da se probudim uštinuvši se za mišicu.

Tri meseca posle požara bila sam u zavojima, nisam mogla da pipnem veći deo tela. Sad kada su opekotine zacelile i kada su mi ostali ožiljci, hvatam sebe kako ih opsednuto dodirujem. Ožiljci na dodir liče na rastegnutu kadifu, i bilo bi normalno da ih se na dodir gadim isto koliko i na njihov izgled. Ali zapravo mi se dopadaju na dodir. Većito odsutna mislima, idem prstima gore-dole po vratu ili ruci, čitajući

Brajevu azbuku na koži, dok ne shvatim šta radim i ne stanem. Ne bi trebalo da mi se sviđa nijedna strana onoga što mi je izmaklo tlo ispod nogu, makar to bio samo osećaj pod vrhovima mojih prstiju.

To što *liči* na nešto drugo. Kao da je svaka moja mana prekrivena ružičastim pramenovima i izložena naočigled svima. Ma koliko se trudila da ih sakrijem kosom i odećom, oni su tu. Uvek će biti tu. Trajni podsetnik na noć koja je uništila sve najbolje delove mene.

Nisam neko ko se istinski usredsređuje na datume ili godišnjice, ali jutros kada sam se probudila, prvo što mi se javilo u glavi bio je današnji datum. Verovatno zato što je to bila poslednja misao koju sam imala sinoć pre nego što sam zaspala. Prošle su dve godine u dan otkako je očevu kuću progutao požar u kome zamalo nisam izgubila život. Možda sam zato želela da se danas vidim sa ocem. Možda sam se nadala da će se on setiti – da će reći nešto kako bi me utešio. Znam da se dovoljno izvinjavao, ali koliko zaista mogu da mu oprostim što je zaboravio na mene?

Kod njega sam boravila u proseku svega jednom nedeljno. Ali toga jutra poslala sam mu poruku da ga obavestim kako ću tu prespavati. Otud bi čovek pomislio da će, kada slučajno zapali sopstvenu kuću, otac doći da me spase iz mog sna.

Ali ne samo da se to nije dogodilo – on je zaboravio da sam tamo. Niko nije znao da je iko u kući dok me nisu čuli kako vrištim s drugog sprata. Znam da ga zbog toga mnogo grize savest. Sedmicama se izvinjavao svaki put kad bi me video, ali izvinjenja su se proredila isto kao i njegove posete i telefonski pozivi. Ozlojeđenost koju gajim još je i te kako prisutna, mada bih volela da nije. Požar je bio nesrećan slučaj. Preživela sam. Na te dve stvari pokušavam da se usredsredim, ali teško je kada pomislim na to kad god se pogledam.

Pomislim na to kad god me neko *drugi* pogleda.

Vrata toaleta se naglo otvaraju i ulazi neka žena, koja me letimice pogleda a onda brzo okrene glavu dok ide prema poslednjoj kabini.

Trebalo je da izaberete prvu, gospodo.

Još jednom se pogledam u ogledalu. Kosu sam nekada nosila do iznad ramena sa oštrim šiškama, ali mnogo mi je porasla za poslednje dve godine. I to ne bez razloga. Provlačim prste kroz duge tamne pramenove koje sam naučila da mi pokrivaju veći deo leve strane lica. Rukav na levoj ruci povlačim do ručnog zgloba a zatim podižem okovratnik da pokrijem najveći deo vrata. Tako se ožiljci jedva vide, a ja mogu da podnesem da se pogledam u ogledalo.

Nekad sam mislila da sam lepa. Ali sada kosa i odeća ne mogu da sakriju baš sve.

Čujem kako žena pušta vodu, te se brzo okrećem i odlazim do vrata pre nego što ona stigne da izađe iz kabine. Najčešće radim šta mogu kako bih izbegla ljude, i to ne zato što se bojim da će mi blenuti u ožiljke. Izbegavam ih zato što *ne* blenu. Čim me primete, ljudi isto tako brzo odvrćaju pogled, jer se plaše da ne ispadnu grubi ili puni osude. Barem jednom bilo bi lepo kad bi me neko pogledao u oči i ne bi skrenuo pogled. To se odavno nije dogodilo. Mrsko mi je da priznam kako mi nedostaje pažnja koju sam nekada dobijala, ali nedostaje mi.

Izlazim iz toaleta i krećem nazad ka separeu, razočaravši se što i dalje vidim očev potiljak. Nadala sam se da mu je iskrslalo nešto nepredviđeno i da je morao da ode dok sam bila u toaletu.

Tužno je što bih radije da me dočeka prazan separe nego rođeni otac. Gotovo se namrštim na tu misao, ali pažnju mi naprasno privlači tip što sedi u separeu pored kojeg ću upravo proći.

Obično ne primećujem ljude, imajući u vidu da oni čine sve u svojoj moći kako bi izbegli da me pogledaju u oči. Međutim, oči dotičnog tipa su prodorne, znatiželjne i netremice gledaju pravo u mene.

Kad ga vidim, najpre pomislim: „*Samo kad bi se ovo dešavalo pre dve godine.*“

Često to pomišljam kada nailazim na tipove kojima se možda dopadam. A ovaj je svakako zgodan. Ne na uobičajen holivudski način, poput većine tipova koji žive u ovom gradu. Ti tipovi svi izgledaju isto, kao da postoji savršen kalup za uspešnog glumca a oni listom pokušavaju da se uklope u njega.

Ovaj tip je sušta suprotnost. Njegova trodnevna brada nije simetrično, svrsishodno umetničko delo. Umesto toga, mrljava je i neravna, kao da je noćas radio dokasno i zapravo nije imao vremena da se obrije. Kosa mu nije nameštena pomoću gela kako bi izgledao neuredno, kao da je upravo ustao iz kreveta. Kosa mu je stvarno neuredna. Na čelo mu padaju čokoladni pramenovi, neki od njih nepredvidljivi i neobuzdani. Kao da se probudio kasno za sastanak i bio u prevelikoj žurbi da bi se baktao gledanjem u ogledalo.

Tako aljkav izgled trebalo bi da me odbija, ali upravo mi je to toliko čudno. Uprkos tome što izgleda kao da nije nimalo obuzet sobom, on je jedan od najprivlačnijih tipova koje sam ikada videla.

Čini mi se.

Ovo bi mogla da bude samo propratna pojava moje opsednutosti čistoćom. Možda toliko očajnički žudim za nemarnošću kakvu ovaj tip ispoljava da brkam ljubomoru i očaranost.

Uz to mislim da je zgodan jednostavno zato što je jedan od malobrojnih ljudi u poslednje dve godine koji ne okreću glavu čim ih pogledam u oči.

Tek treba da prođem pored njegovog stola kako bih stigla do separea iza njega, i ne mogu da odlučim da li bih potrčala kako bih skinula njegov pogled sa sebe, ili treba li da hodam usporeno kako bih upila svu pažnju.

Njemu se telo pomera dok počinjem da prolazim pored njega, i njegov netremični pogled odjednom postaje preteran. Odveć nasrtljiv. Osećam kako mi obrazi crvene a koža bridi, te gledam sebi u noge i puštam da mi kosa padne ispred lica. Čak uvlačim jedan pramen u usta kako bih mu dodatno zaklonila pogled. Ne znam zašto mi njegovo buljenje uliva nelagodu, ali tako je. Pre svega nekoliko trenutaka razmišljala sam o tome koliko mi nedostaje da neko bulji u mene, ali sad kada se to događa, samo želim da on okrene glavu.

Dok ga još vidim krajičkom oka, upirem pogled u njega i uočavam trag osmejkja.

Mora da mi nije primetio ožiljke. Tip nalik njemu osmehnuo bi mi se samo u tom slučaju.

Uh. Razdražuje me što uopšte razmišljam tako. Ranije nisam bila ovakva. Nekada sam imala samopouzdanja, ali požar mi je istopio svaku trunku samopoštovanja. Odonda se trudim da ga povratim, ali teško je poverovati da bih ikada ikome mogla biti privlačna kada ni sama ne mogu da se pogledam u ogledalo.

„Ono mi nikada neće dosaditi“, veli otac dok ja sedam nazad u separe.

Dižem glavu i letimice ga pogledam, maltene smetnuvši sa uma da je tu. „Šta ti nikada neće dosaditi?“

On mahne viljuškom prema konobaru, koji sada stoji za kasom. „Ono“, govori. „Da imam obožavaoce.“ Ubacuje zalogaj hrane u usta i počinje da govori s punim ustima. „I, o čemu si htela da razgovaramo?“

„Zašto misliš da sam htela da razgovaramo o nečemu posebnom?“

On pokazuje na sto. „Izašli smo na ručak. Očito hoćeš nešto da mi kažeš.“

Tužno je na šta nam se odnos sveo. Na spoznaju da običan sastanak za ručak mora da bude nešto više od puke ćerkine želje da se vidi sa ocem.

„Sutra se selim za Njujork. Pa dobro, zapravo večeras. Ali let mi je kasno i u Njujork neću zvanično sleteti do desetog.“

On uzima salvetu i pokriva usta dok kašlje. Makar mislim da kašlje. Zacelo se od malopredašnje vesti nije zagrcnuo na hranu.

„Njujork?“, isfrflja.

A onda se... nasmeje. *Nasmeje*. Kao da je to što ću živeti u Njujorku sprdnja. *Smiri se, Falon. Otac ti je seronja. To nije ništa novo.*

„Otkud sad pa to? *Zašto?* Šta je u Njujorku?“ Njegova pitanja nastavljaju da naviru dok on obrađuje informaciju. „I molim te, nemoj mi reći da si upoznala nekoga preko interneta.“

Srce mi besno tuče. Zar on ne može barem da se *pravi* da podržava neku moju odluku?

„Trebam promena tempa. Razmišljala sam da idem na audicije za Brodvej.“

Kad sam imala sedam godina, otac me je vodio na Brodvej da gledam *Mačke*.* Bio mi je to prvi put u životu da idem u Njujork i jedno od najboljih putovanja u životu. Do tog trenutka on me je oduvek forsirao da budem glumica. Ali tek kad sam videla tu predstavu uživo, znala sam kako *moram* biti glumica. Nikada nisam imala priliku da se bavim

* Mjuzikl u kompoziciji Endruea Lojda Vebera, zasnovan na pesničkoj zbirci *Stara knjiga pratkičnih mačaka* T. S. Eliota. (Prim. prev.)

pozorištem jer mi je otac usmeravao svaki korak u karijeri a njemu je draži film. Ne znam imam li zaista hrabrosti da idem na audicije u doglednoj budućnosti, ali donošenje odluke da se preselim za Njujork predstavlja jednu od naj-proaktivnijih stvari koje sam učinila od požara.

Otac otpije gutljaj i nakon što spusti čašu, uzdahne i klonu mu ramena. „Falon, slušaj“, kaže. „Znam da ti nedostaje gluma, ali zar ne misliš da je vreme da se pozabaviš drugim mogućnostima?“

Toliko me više ne zanimaju njegove pobude da i ne ukazujem na gomilu govana kojom me je upravo gađao. Čitavog života samo me je forsirao da idem njegovim stopama. Posle požara je sasvim prestao da me bodri. Nisam debil. Znam kako misli da nisam više kadra da budem glumica, a deo mene zna da je on u pravu. U Holivudu je izgled stvarno važan.

Upravo zato hoću da se preselim u Njujork. Ako želim da ikada ponovo glumim, pozorište mi je možda najbolja nada.

Volela bih da nije tako providan. Majka mi se oduševila kad sam joj rekla kako hoću da se preselim. Otkako sam završila srednju i počela da živim sa Amber, retko izlazim iz stana. Mama se rastužila kad je čula da se selim od nje, ali bilo joj je drago što vidi da sam spremna da napustim granice ne samo svog stana već i čitave države Kalifornije.

Volela bih da i otac može da vidi koliko je ovo ogroman korak za mene.

„Šta bi sa onim naratorskim poslom?“, pita on.

„Još radim za njih. Audio-knjige se snimaju u studijima. Studiji postoje i u Njujorku.“

On prevrće očima. „Nažalost.“

„Šta fali audio-knjigama?“

On me ošine pogledom neverice. „Osim toga što se snimanje audio-knjiga smatra septičkom jamom glume? Možeš ti i bolje, Falon. Pa idi na koledž ili šta već.“

Ja se obeshrabrim. Baš kad sam mislila da on ne može biti obuzetiji sobom.

Kad shvati šta je nagovestio, on prestaje da žvaće i gleda pravo u mene. Brzo briše usta salvetom i upire prst u mene. „Znaš da nisam to hteo da kažem. Ne govorim da si se svela na audio-knjige. Govorim kako možeš naći bolju karijeru kojoj možeš pribeći sad kada ne možeš više da glumiš. U naraciji nema dovoljno novca. A ni na Brodveju, kad smo već kod toga.“

Brodvej izgovara kao da mu je otrov u ustima. „Ako te baš zanima, ima mnogo uglednih glumaca koji takođe rade kao naratori audio-knjiga. I treba li sada da ti navodim najpopularnije glumce na Brodveju? Imam ceo dan.“

On popušta vrteći glavom, iako znam da se zapravo ne slaže sa mnom. Samo mu je krivo što je uvredio jedno od malobrojnih zanimanja u vezi s glumom kojima mogu da se bavim.

On prinosi praznu čašu vode ustima i zabacuje glavu toliko da spase gutljajčić od leda što se topi. „Vode“, govori, mašući čašom u vazduhu dok konobar ne klimne glavom i ne priđe da je dopuni.

Opet ubadam lososa, koji nije više topao. Nadam se da će on uskoro pojesti svoje, jer nisam sigurna da ovaj susret mogu još dugo da podnosim. Jedino olakšanje koje trenutno osećam potiče od spoznaje da ću sutra u ovo vreme biti na suprotnoj obali od njega. Čak i ako menjam sunce za sneg.

„Nemoj ništa planirati za sredinu januara“, veli on, menjajući temu. „Trebaće mi da se vratiš u El-Ej na nedelju dana.“

„Zašto? Šta se događa u januaru?“

„Čale ti se ženi.“

Stežem se pozadi za vrat i gledam sebi u krilo. „Radije bih umrla.“

Načas me spopada griža savesti, jer ma koliko želela da mi neko prekrati muke, nisam to htela da izgovorim naglas.

„Falon, ne možeš da proceniš hoće li ti se ona svideti ili neće dok je ne budeš upoznala.“

„Ne moram da je upoznajem da bih znala kako mi se neće svideti“, govorim. „Na kraju krajeva, udaje se za tebe.“ Istinu u svojim rečima pokušavam da prikrijem zajedljivim osmehom, ali on sigurno zna da mislim sve to što govorim.

„U slučaju da si zaboravila, i tvoja majka je odlučila da se uda za mene, a protiv nje kao da nemaš ništa“, odvrća on.

To je tačno.

„Istina. Ali u svoju odbranu mogu da kažem kako ti je to peta prosidba od moje desete godine.“

„Ali tek treća supruga“, pojašnjava on.

Najzad zabijam viljušku u lososa i uzimam zalogaj. „Zbog tebe bih se zauvek odrekla muškaraca“, govorim s punim ustima.

On se nasmeje. „To ne bi trebalo da bude teško. Znam da si izašla svega na jedan sudar, a to je bilo pre više od dve godine.“

Zezaš? Gde sam ja bila kad su dodeljivali pristojne očeve? Zašto sam morala da zaglavim sa ovim tupavim seronjom?

Pitam se koliko je on puta bubnuo nešto neumesno danas za ručkom. Bolje mu je da pripazi, inače će mu lupetanje preći u naviku. On stvarno nema pojma šta je danas. Da ima, nikada ne bi izrekao nešto tako nepromišljeno.

U iznenadnom nabiranju njegovog čela vidim kako pokušava da sastavi izvinjenje za ono što je upravo rekao. Sigurna sam da nije mislio onako kako sam ja to protumačila, ali to ne gasi u meni želju da se osvetim sopstvenim rečima.

Dignem ruku i zadenem kosu za levo uvo, potpuno otkrivši ožiljke dok ga gledam pravo u oči. „Eto, tata. Tipovi mi zapravo ne posvećuju onoliko pažnje kao nekada. Znaš,

pre nego što je došlo do *ovoga*. “Mašem rukom preko lica, ali već se kajem zbog reči koje su mi se upravo omakle sa usana.

Zašto uvek moram da se spuštam na njegov nivo? Umem ja i bolje.

Njegov pogled mi pada na obraz a onda brzo na sto.

Zapravo izgleda pokajnički, i ja razmatram da ohladim s gorčinom i da budem malo prijatnija prema njemu. Međutim, pre nego što išta lepo stigne da mi izađe iz usta, tip u separeu iza oca počinje da ustaje i moj raspon pažnje odlazi dođavola. Pokušavam da navučem kosu nazad preko lica pre nego što se on okrene, ali prekasno je. On već opet pilji u mene.

Na licu mu je još zalepljen isti onaj osmeh koji mi je uputio malopre, ali ja ovoga puta ne odvrćam pogled. U stvari, ne odvajam oči od njegovih dok on prilazi našem separeu. Pre nego što stignem da reagujem, on seda pored mene.

Jebote. Šta on to radi?

„Izvini što kasnim, mala“, govori on, grleći me rukom oko ramenâ.

Upravo mi je rekao mala. Ovaj nasumični tip me je upravo zagrlio i oslovio me sa mala.

Šta se ovde događa, dođavola?

Letimice pogledam oca, pomislivši da je on nekako upleten u ovo, ali on neznanca kraj mene gleda sa još više zbuđenosti nego što ga verovatno gledam ja.

Kočim se pod tipovom rukom kada osetim kako mi se njegove usne privijaju sa strane na glavu. „Prokleti saobraćaj u El-Eju“, promrmlja on.

Nasumični tip mi je upravo priljubio usne na kosu.

Šta.

Se.

Događa.

Tip poseže preko stola da se rukuje sa ocem. „Ja sam Ben“, veli. „Benton Džejms Kesler. Dečko vaše ćerke.“

Vaše ćerke... šta?

Otac se rukuje s njim. Prilično sam sigurna da mi se vilica oklebese u čudu, te smesta zatvaram usta. Ne želim da otac shvati kako nemam predstavu ko je ovaj tip. A ne želim ni da ovaj Benton pomisli kako mi vilica dodiruje pod zato što mi prija njegova pažnja. Ovako ga gledam samo zato što je... eto... zato što je očigledno ludak.

On pušta očevu ruku i smešta se uz naslon separea. Kratko mi namigne i nagne se ka meni, prinoseći mi usta toliko blizu uvu da zaslužuje udarac.

„Samo prihvati igru“, prošapće.

Odmiče se, i dalje se smešeci.

Samo prihvati igru?

Šta je ovo, zadatak koji je dobio na času improvizacije?

A onda ukapiram.

Slučajno je čuo čitav naš razgovor. Sigurno se pravi da mi je dečko kako bi se na neki uvrnut način osvetio mom ocu.

Ha. Mislim da mi se dopada moj novi lažni dečko.

Sad kada znam da se poigrava mojim ocem, privrženo mu se osmehujem. „Mislila sam da nećeš stići.“ Priginjem se Benu i gledam oca.

„Mala, znaš da odavno priželjkujem da ti upoznam oca. Ne viđaš ga gotovo nikada. Nikakva količina saobraćaja ne bi me mogla sprečiti da se danas pojavim.“

Za tu prozivku upućujem svom novom lažnom dečku zadovoljni kez. Mora da i Ben ima seronju za oca, jer kao da zna tačno šta da kaže.

„O, izvinite“, govori Ben, ponovo se usredsređujući na oca. „Nisam čuo kako se zovete.“

Otac ga već popreko gleda. *Bože, ovo je sjajno.*

„Donovan O’Nil“, veli otac. „Verovatno si već čuo to ime. Bio sam zvezda...“

„Nikada“, upadne mu Ben u reč. „Ne zvuči poznato.“ Okrene se prema meni i namigne mi. „Ali Falon mi je mnogo pričala o vama.“ Uštine me za bradu i opet pogleda oca. „A kad smo već kod naše devojke, šta mislite o njenoj selidbi čak u Njujork?“ Opet me pogleda i namršti se. „Ja ne bih voleo da moja bubamara pobegne u drugi grad, ali ako to znači da se rukovodi svojim snom, prvi ću se pobrinuti za to da bude u svom avionu.“

Bubamara? Sreća njegova što mi je lažni dečko, jer mi zbog tog otrcanog nadimka dođe da ga udarim u lažna muda.

Tata se nakašlje, očito obuzet neprijatnošću zbog našeg novog gosta na ručku. „Na pamet mi pada nekoliko snova kojima bi jedna osamnaestogodišnjakinja trebalo da se rukovodi, ali Brodvej nije jedan od njih. Naročito s karijerom koju je ona već imala. Po mom mišljenju, Brodvej je korak nazad.“

Ben se namešta na sedištu. Miriše baš dobro. Rekla bih. Odavno nisam sedela ovoliko blizu nekom tipu, možda miriše sasvim obično.

„Dobro je što ima osamnaest godina“, odgovara Ben. „Sada već roditeljska mišljenja o tome šta ona radi sa svojim životom i nemaju mnogo značaja.“

Znam da on samo glumi, ali niko se nikada nije tako zauzeo za mene. Zbog toga imam osećaj da će mi pluća otkazati. *Glupava pluća.*

„Nije mišljenje kada potiče od profesionalca iz te industrije“, kaže otac. „To je činjenica. Dovoljno sam dugo u ovom poslu da bih znao kada neko treba da dignu ruke.“

Naglo okrećem glavu ka ocu u istom trenutku kada mi se Benova ruka stegne oko ramena.

„Da dignu ruke?“, govori Ben. „Jeste li stvarno upravo rekli – *naglas* – kako vaša ćerka treba da odustane?“

Otac prevrće očima i prekršta obe ruke preko grudi dok pogledom strelja Bena. Ben mi skloni ruku s ramena i podražava očeve pokrete, uzvraćajući istim streljajućim pogledom.

Bože, ovo je tako neprijatno. I tako čudesno. Nikada nisam videla oca da se ovako ponaša. Nikada nisam videla da mu se neko odmah ne dopadne.

„Slušaj, *Bene*.“ Njegovo ime izgovara s punim ustima gađenja. „Falon ne treba da joj puniš glavu glupostima samo zato što si uzbuđen zbog izgleda da dobiješ poziv za snošku na Istočnoj obali.“

O bože. Da li je otac upravo rekao da ću zvati ovog tipa na *snošku*? Zinula sam u čudu dok on nastavlja.

„Moja ćerka je pametna. Žilava je. Prihvata da karijera za koju je radila čitavog života ne dolazi u obzir sad kada...“ Mahne rukom ka meni. „Sad kada je...“

Ne može da završi sopstvenu rečenicu, i lice mu preplavljuje izraz kajanja. Znam tačno šta je hteo da kaže. Već dve godine govori sve *osim* toga.

Do pre svega dve godine bila sam jedna od tinejdžerskih glumica u najbržem usponu, a čim mi je izgled propao u požaru, studio mi je povukao ugovor. Mislim da on više žali zbog toga što nije otac glumice nego zato što zamalo nije izgubio ćerku u požaru izazvanom njegovim nemarom.

Kada mi je ugovor poništen, više nikada nismo razgovarali o mogućnosti da ponovo glumim. Zapravo *uopšte* više ne razgovaramo. On je od oca koji je godinu i po provodio čitave svoje dane sa mnom na setu prerastao u oca koga viđam možda jednom mesečno.

Zato đavo da me nosi ako mu dozvolim da ne završi ono što se spremao da kaže. Dve godine čekam da čujem njegovo priznanje da karijeru više nemam upravo zbog svog izgleda. Do danas je to bila samo nema pretpostavka. Nikada ne

razgovaramo o tome *zašto* više ne glumim. Razgovaramo samo o tome da *ne glumim*. I kad je već kod toga, bilo bi lepo i da ga čujem kako priznaje da nam je požar uništio i odnos. Sad kad mi nije više učitelj glume i menadžer, on nema nikakvu predstavu o tome kako da mi bude otac.

Škiljim u njega. „Završi rečenicu, tata.“

On odmahuje glavom, u pokušaju da u potpunosti odbaci temu. Dižem obrvu, čikajući ga da nastavi.

„Da li zaista želiš to sada da radiš?“ On pogleda prema Benu, nadajući se da će mog lažnog dečka upotrebiti kao tampon-zonu.

„U stvari želim.“

Otac zažmuri i teško uzdahne. Kada otvori oči, nagne se napred i skrsti ruke na stolu. „Znaš da si meni lepa, Falon. Prestani da izvrćeš to što govorim. Reč je o tome da ovaj posao ima viša merila od jednog oca, a mi to možemo samo da prihvatimo. Zapravo, mislio sam da smo *već* prihvatili“, govori on, upirući pogled u Bena.

Grizem se iznutra za obraz kako bih se suzdržala od toga da kažem nešto zbog čega će mi biti žao. Oduvek sam znala istinu. Kad sam se u bolnici prvi put videla u ogledalu, znala sam da je sve gotovo. Ali nisam bila spremna za to da oca čujem kako naglas priznaje da i on misli kako treba da prestanem da pokušavam da ostvarim svoje snove.

„Čoveče“, promumla Ben ispod glasa. „To je bilo...“ Gleda mog oca i s gađenjem vrti glavom. „Vi ste joj *otac*.“

Da ne znam da nije tako, rekla bih da je grimasa na Benovom licu prava, i da on ne glumi.

„Tačno. Ja sam joj *otac*. Nisam joj majka, koja joj puni glavu svakojakim koještarijama za koje misli da će se njena ćerkica od njih osećati bolje. Njujork i El-Ej vrve od hiljada devojaka koje pokušavaju da ostvare isti san koji Falon

pokušava da ostvari čitavog života. Devojaka koje su nevide-
no darovite. Izvanredno lepe. Falon zna da ja smatram kako
ona ima više dara od svih njih zajedno, ali uz to je i realna.
Svi imaju snove, ali nažalost, ona nema više alatke koje joj
trebaju kako bi ostvarila svoj. Mora to da prihvati pre nego
što protraći novac na selidbu na drugi kraj zemlje koja ničim
pod milim bogom neće doprineti njenoj karijeri.“

Zatvaram oči. Ko god je rekao da istina boli bio je opti-
mista. Istina je izuzetno bolno govno.

„Isuse“, veli Ben. „Neverovatni ste.“

„A ti si nerealan“, odgovara otac.

Otvaram oči i lagano munem laktom Bena u mišicu,
stavljajući mu do znanja kako hoću da izađem iz separea.
Ne mogu ovo više da radim.

Ben se ne pomera. Umesto toga, podvuče ruku ispod sto-
la i uhvati me za koleno, podstičući me da ostanem da sedim.

Noga mi se koči pod njegovim dodirnom, jer telo šalje
mozgu pomešane signale. Trenutno sam nadrkana na oca.
Mnogo sam nadrkana. Ali nekako me teši ovaj potpuni ne-
znanac koji se zauzima za mene bez očiglednog razloga.
Vrišti mi se i osmehuje mi se i plače mi se, ali više od svega,
samo bih nešto pojela. Jer sad sam zaista gladna i volela bih
da imam *toplog lososa*, dođavola!

Trudim se da opustim nogu kako Ben ne bi osetio koliko
sam napeta, ali on je prvi tip posle dužeg vremena koji me
je zaista fizički dodirnuo. Istini za volju, pomalo je čudno.

„Da vas pitam nešto, gospodine O’Nile“, kaže Ben. „Da
li je Džoni Keš imao zečju usnu?“

Otac ćuti. Ćutim i ja, nadajući se da se iza Benovog na-
sumičnog pitanja zaista krije neki smisao. Išlo mu je sjajno
dok nije počeo da priča o kantri pevačima.

Otac gleda Bena kao da je šašav. „Kakve veze pod milim
bogom ima neki kantri pevač sa ovim razgovorom?“

„Sve“, brzo odgovara Ben. „I ne, nije je imao. Međutim, glumac koji je tumačio njegov lik u *Hodu po ivici* ima vrlo upadljiv ožiljak na licu. Hoakin Finiks je zapravo nominovan za Oskara za tu ulogu.“

Kada shvatim šta on radi, srce počinje ubrzano da mi lupa.

„A Idi Amin?“, pita Ben.

Otac prevrće očima, smoren tom linijom ispitivanja. „Šta s njim?“

„Nije imao lenjo oko. Međutim, glumac koji ga je igrao – Forest Vitaker – *ima*. Začudo, još jedan čovek nominovan za Oskara. *I* dobitnik.“

Ovo mi je prvi put u životu da vidim da je neko mog oca spustio na zemlju. I premda mi čitav ovaj razgovor uliva nelagodu, nije mi toliko neprijatno da ne bih uživala u ovom retkom i divnom trenutku.

„Čestitam“, govori otac Benu, nimalo pod utiskom. „Na-veo si dva uspešna primera od miliona neuspeha.“

Trudim se da očeve reči ne uzimam lično, ali teško je. Znam da je to sada već igra moći između njih dvojice, a da se manje tiče njega i mene. Samo me istinski razočarava to što bi on radije prevagnuo u raspravi s potpunim neznancem nego branio rođenu ćerku.

„Ako je vaša ćerka toliko nadarena kao što tvrdite, zar ne biste želeli da je ohrabrite da ne odustaje od svojih snova? Zašto biste želeli da na svet gleda isto kao vi?“

Otac se stegne. „A kako tačno mislite da ja gledam na svet, gospodine Kesleru?“

Ben se zavaljuje na naslon separea ne skidajući pogled sa oca. „Zatvorenim očima oholog seronje.“

Tišina koja usledi liči na zatišje pred buru. Čekam da jedan od njih uputi prvi udarac, ali umesto toga, otac gura ruku u džep i izvlači novčanik. Baca pare na sto a onda pogleda pravo u mene.

„Možda sam preterano iskren, ali ako ti je draže da slušaš kenjažu, onda je ovaj mentol savršen za tebe.“ On ustaje iz separea. „Kladim se da ga tvoja majka obožava“, promumla.

Trzam se na njegove reči i izgaram od želje da mu uzvratim uvredom. Nekom toliko epskom da će mu danima povređivati ego. Jedini problem je što ne postoji ništa što bi iko mogao da kaže a što bi povredilo potpunog bezdušnika.

Umesto da dreknem na njega nešto dok izlazi na vrata, naprosto sedim u tišini.

Sa svojim lažnim dečkom.

Ovo mora da je najsrमतniji, najčudniji trenutak u mom životu.

Čim osetim kako mi se omiče prva suza, guram Benovu ruku. „Moram da izađem“, šapćem. „Molim te.“

On izađe iz separea, a ja držim spuštenu glavu dok ustajem i prolazim pored njega. Ne usuđujem se da se osvrnem i pogledam ga dok opet idem ka toaletu. Dovoljno mi je neprijatno zbog činjenice da je on osenio potrebu da izigrava mog dečka. Ali onda sam morala njemu ispred nosa da se posvađam sa ocem gore nego ikada.

Da sam ja na mestu Bentona Džejmса Keslera, dosad bih već dala sebi lažnu šut-kartu.

Ben

Zarivam glavu u šake i čekam je da se vrati iz toaleta.

Zapravo bi trebalo da odem.

Međutim, ne ide mi se. Imam utisak da sam joj upropastio dan štosome koji sam upravo izveo s njenim tatom. Ma koliko se trudio da budem prijatan, ovoj devojci nisam u život ušao lagano, sa neupadljivom gracioznošću lisice. Hrupio sam joj u život s prefinjenošću slona od sedam tona.

Zato sam i odlučio da nemam devojke u stvarnom životu. Ne mogu ni da se *pravim* a da ne zapodenem svađu.

Ali ipak sam joj upravo naručio topao tanjir lososa. Možda ću se time delimično iskupiti?

Ona konačno izlazi iz toaleta, ali zastane čim me vidi kako još sedim na njenoj strani separea. Smetenost na njenom licu jasno mi stavlja do znanja kako je bila sigurna da ću otići dok se ona bude vratila za sto.

Trebalo je da odem. Trebalo je da odem pre pola sata.

Šta je sve trebalo...

Ustajem i pokazujem joj da sedne. Ona me podozrivo gleda dok se smešta na svoje mesto. Pružam ruku u drugi

separe i uzimam svoj laptop, tanjir hrane i piće. Sve to spuštam na njen sto a onda zauzimam mesto na kom je do pre svega nekoliko minuta sedeo njen seronja od oca.

Ona gleda u sto, verovatno se pitajući kud joj se dela hrana.

„Ohladilo se“, govorim joj. „Rekao sam konobaru da ti donese novi tanjir.“

Ona naglo diže pogled i gleda me, ali glava joj se ne pomera. Niti se osmehuje niti mi zahvaljuje. Samo... zuri u mene.

Uzimam zalogaj hamburgera i počinjem da žvaćem.

Znam da ona nije stidljiva. Iz njenog razgovora sa ocem zaključio sam kako ume da bude drska, te me pomalo zbunjuje što trenutno ćuti. Gutam zalogaj i otpijam gutljaj gaziranog soka, sve vreme se ćutke gledajući s njom u oči. Voleo bih da mogu da kažem kako u glavi spremam neko genijalno izvinjenje, ali ne spremam ga. Izgleda da imam jednosmeran um, a taj smer me vodi pravo do dve stvari o kojima trenutno ne bi trebalo ni da razmišljam.

Njene sise.

Obe.

Znam. Jadan sam. Ali ako ćemo samo sedeti ovde i blenuti jedno u drugo, bilo bi lepo da ona pokaže malo izreza, umesto što nosi tu košulju s dugim rukavima koja sve ostavlja mašti. Napolju je skoro dvadeset sedam stepeni. Trebalo bi da je u nečemu mnogo manje... manastirskom.

Par što je sedeo nekoliko stolova od nas ustaje i počinje da prolazi pored nas, prema izlazu. Primećujem kako Falon krivi glavu od njih i pušta da joj kosa padne ispred lica kao zaštitni štiti. Mislim da i ne primećuje kako to radi. Reklo bi se da je to što ona pokušava da sakrije ono na šta gleda kao na nedostatke sasvim prirodna reakcija.

Verovatno je zato u košulji s dugim rukavima. Ona sprečava sve da vide šta je ispod nje.

Misao me, razume se, ponovo dovodi na njene grudi. Imaju li i one ožiljke? Koliko je njenog tela zapravo pogođeno?

Počinjem da je svlačim u glavi, i to ne na seksualni način. Samo sam radoznao. *Veoma* radoznao, jer ne mogu da prestanem da buljim u nju, a to ne liči na mene. Majka me je vaspitala da budem taktičniji, ali nije me naučila da će biti devojaka nalik ovoj koje će iskušavati te manire pukim svojim postojanjem.

Prolazi pun minut, možda dva. Pojedem veći deo pomfrita, gledajući je kako me gleda. Ne izgleda ljutito. Ne izgleda uplašeno. Više se i ne trudi da sakrije ožiljke koje tako očajnički pokušava da sakrije od svih ostalih.

Oči polako počinju da joj se spuštaju dok se ne zaustave na mojoj košulji. Ona načas pilji u nju, a zatim mi ide pogledom po rukama, ramenima, licu. Zastane kada mi stigne do kose.

„Gde si bio jutros?“

Pitanje je neverovatno nasumično i navodi me da zastanem usred žvakanja. Računao sam da će me prvo pitati zašto sam preuzeo na sebe da joj se mešam u lični život. Sačekam nekoliko trenutaka da progutam, otpijem piće, obrišem usta, a zatim se zavalim na naslon separea.

„Kako to misliš?“

Ona pokaže na moju kosu. „Kosa ti je u haosu.“ Pokazuje mi na košulju. „U istoj si košulji koju si nosio juče.“ Pogled joj pada na moje prste. „Nokti su ti čisti.“

Otkud zna da sam u istoj košulji koju sam nosio juče?

„Dakle, zašto si odande gde si se danas probudio otišao u takvoj žurbi?“, pita ona.

Pogledam košulju, a zatim nokte. *Otkud ona pa zna da sam jutros otišao u žurbi?*

„Ljudi koji ne vode računa o sebi nemaju tako čiste nokte“, veli ona. „To je u suprotnosti s mrljom od senfa na tvojoj košulji.“

Pogledam košulju. Mrlju od senfa koju do sada nisam spazio.

„Na hamburgeru imaš majonez. A pošto se senf bezmalo nikada ne jede za doručak, a na hranu si navalio kao da nisi jeo od juče, znači da je mrlja najverovatnije od onoga što si sinoć jeo za večeru. A danas se očigledno nisi pogledao u ogledalo, inače ne bi izašao iz kuće s takvom kosom. Jesi li se istuširao i zaspao a da nisi osušio kosu?“ Ona se dodiruje po svojoj dugoj kosi i čuška je prstima. „Jer se tako gusta kosa savije kada spavaš na njoj mokroj. Ne može da se popravi osim ako se opet ne opere.“ Naginje se napred i ljubopitljivo me gleda. „Kako ti se kosa toliko digla *napred*? Spavaš li na stomaku ili šta već?“

Šta je ona? Detektiv?

„Ovaj...“ U neverici piljim u nju. „Da. Spavam na stomaku. I kasnio sam na čas.“

Ona klima glavom kao da je to odnekud već znala.

Konobar se pojavljuje s novim tanjirom hrane i dopuni joj čašu vode. Zausti kao da hoće nešto da joj kaže, ali ona ne obraća pažnju na njega. Još bulji u mene, ali promumla mu *hvala*.

On izgleda kao da se sprema da ode, ali pre nego što to učini, zastaje i opet se okreće prema njoj. Krši ruke, očito se snebivajući da postavi pitanje koje samo što mu ne poteče sa usana. „Znači... ovaj. Donovan O’Nil? Da li vam je on otac?“

Ona podigne glavu i pogleda konobara s nečitljivim izrazom na licu. „Da“, kaže ravnodušno.

Konobar se nasmeši i opusti na njen odgovor. „Čoveče“, veli, sa divljenjem vrteći glavom. „Koliko je to strava? Da ti čuveni Maks Epkot bude otac?“

Ona niti se osmehuje niti se trza. Ništa na njenom licu ne ukazuje kako je to pitanje čula već milion puta. Očekujem

njen zajedljiv odgovor, jer imajući u vidu kako je odgovarala na očeve besmislene opaske, ne dolazi u obzir da ovaj jadni konobar ode odavde zdrav i čitav.

Baš kada pomislim da će prevrnuti očima, ona izbaci zadržani dah i nasmeši se. „Bilo je potpuno nadrealno. Ja sam najsrećnija ćerka na svetu.“

Konobar se isceri. „To je baš kul.“

Kada se on okrene i ode, ona se opet okrene ka meni. „Kakav čas?“, pita.

Treba mi malo vremena da mi njeno pitanje dopre do mozga jer još pokušavam da obradim folirantski odgovor koji je upravo servirala konobaru. Malo mi nedostaje da pitam za to, ali se predomislim. Sigurno joj je lakše da ljudima daje odgovore za koje se nadaju da će ih čuti nego da im govori istinu za koju im neće biti drago da je čuju. To, i verovatno je najlojalnija osoba koju sam ikada sreo, jer da je onaj čovek moj otac, nisam siguran da bih mogao ono da izgovorim.

„Kreativnog pisanja.“

Ona se zamišljeno osmehne i uzme viljušku. „Znala sam da nisi glumac.“ Uzima zalogaj lososa, i još pre nego što ga proguta, već odseca novo parče. Sledećih nekoliko minuta protiče u potpunoj tišini dok oboje ne pojedemo. Ja počistim ceo tanjir, ali ona svoj odgurne još pre nego što je pojela pola.

„Dakle, reci mi nešto“, govori ona, naginjući se napred. „Zašto si pomislio kako mi treba da mi pritekneš u pomoć sa onom forom o lažnom dečku?“

Eto ga. Ljuta je na mene. Nekako sam i pomislio da bi mogla biti.

„Nisam mislio da te treba spasavati. Samo mi je ponekad teško da obuzdam gnev u prisustvu besmisla.“

Ona podigne obrvu. „Stvarno si pisac, jer ko tako govori?“

Nasmejem se. „Izvini. Valjda pokušavam da kažem kako umem da budem ćudljivi kreten i kako je trebalo da gledam svoja posla.“

Ona svuče salvetu s krila i stavi je na tanjir. Diže jedno rame i malčice slegne njime. „Nije mi smetalo“, kaže sa osmehom. „Bilo mi je nekako zabavno što vidim oca onako pometenog. I nikada nisam imala lažnog dečka.“

„Ja nikada nisam imao *pravog* dečka“, odgovaram.

Pogled joj prelazi na moju kosu. „Veruj mi, to je očigledno. Nijedan gej muškarac koga poznajem ne bi izašao iz kuće a da izgleda kao ti trenutno.“

Nekako stičem utisak da joj moj izgled ne smeta ni izbliza onoliko koliko to odaje. Siguran sam da je često meta fizičke diskriminacije, te mi je teško da poverujem kako je od onih što navode fizički izgled na vrhu svoje liste prioriteta kada su u pitanju tipovi.

Ali ne promiče mi da me zadirkuje. Još bih mogao pomisliti i da flertuje.

Da. Svakako je odavno trebalo da izađem iz ovog restorana, ali ovo je jedan od malobrojnih trenutaka kada sam zapravo zahvalan na mnoštvu pogrešnih odluka koje sam sklon da donosim.

Konobar donosi račun, ali pre nego što stignem da plati, Falon sakupi svežanj love koji je njen otac bacio na sto i dá mu ga.

„Hoćete kusur?“, pita on.

Ona odbacuje to zamahom ruke. „Zadržite ga.“

Konobar raščisti sto a kada se odmakne, između nas dvoje ne ostaje ništa. Bliski kraj obroka ostavlja me pomalo uznemirenog, jer nisam siguran šta da kažem kako bi ona ostala još malo. Devojka se seli u Njujork i verovatno je više nikada neću videti. Ne znam zašto mi pomisao na to unosi nespokoj.

„Dakle“, veli ona. „Trebalo li sada da raskinemo?“

Smejem se, iako i dalje pokušavam da razlučim da li je ona neverovatno duhovita a da licem to nimalo ne odaje, ili nema apsolutno nikakvu ličnost. Tanka je granica između ta dva, ali opkladio bih se da je posredi ono prvo. U svakom slučaju, *nadam* se da je tako.

„Ne zabavljamo se još ni sat vremena a već hoćeš da me šutneš? Zar mi uloga momka ne ide preterano dobro od ruke?“

Ona se smeši. „Malčice predobro. Da budem iskrena, malo me izbezumljuje. Da li je ovo trenutak kada rušiš najveću zabludu o momcima i govoriš mi da si mi napumpao sestru od tetke dok nismo bili zajedno?“

Ne mogu a da se opet ne nasmejem. *Nema sumnje da je duhovita.* „Nisam je napumpao. Već je bila u sedmom mesecu trudnoće kad sam spavao s njom.“

Do ušiju mi dopire zarazan prasak smeha, i nikada nisam bio zahvalniji što imam donekle pristojan smisao za šalu. Neću dozvoliti ovoj devojci da mi se skloni sa očiju dok ne izmamim iz nje još najmanje tri ili četiri takva nastupa smeha.

Njen smeh bleđi, a zatim i osmeh na njenom licu. Ona letimice pogleda ka vratima. „Da li se stvarno zoveš Ben?“ , pita, ponovo me gledajući u oči.

Klimam glavom.

„Zbog čega se najviše kaješ u životu, Bene?“

Čudno pitanje, ali neka. Sa ovom devojkom čudno izgleda sasvim normalno, da ne pominjem to što nikada *nikome* ne bih rekao zbog čega se najviše kajem. „Mislim da to još nisam doživeo“, slažem.

Ona zamišljeno zuri u mene. „Znači pristojno si ljudsko biće? Nikada nikoga nisi ubio?“

„Za sada.“

Ona se suzdrži da se ne nasmeši. „Znači nećeš me ubiti ako zajedno budemo proveli još malo vremena danas?“

„Samo ako bude u samoodbrani.“

Ona se nasmeje a onda se maši za torbicu. Okači je o rame i ustane. „Sad mi je laknulo. Hajdemo u *Pinkberi* pa možemo da raskinemo dok jedemo desert.“

Ne podnosim sladoled. Ne podnosim jogurt.

Posebno mrzim jogurt koji se pravi da je sladoled.

Ali đavo da me nosi ako ne zgrabim laptop i ključeve i ne pođem za njom kuda god hoće da me vodi.

* * *

„Kako to da živiš u Los Anđelesu od četrnaeste godine a nikada nisi kročio u *Pinkberi*?“ Zvuči maltene uvređeno. Okreće se od mene da ponovo prouči izbor dodataka. „Jesi li čuo barem za *Starbaks*?“

Smejem se i upirem prst u gumene medvediće. Poslužilac mi sipa kašiku u posudu. „U *Starbaksu* praktično živim. To je obred zrelosti.“

Ona stoji ispred mene u redu, čekajući da platimo, ali s gađenjem gleda moju posudu.

„O bože“, govori. „Ne možeš da dođeš u *Pinkberi* i da jedeš samo *dodatke*.“ Gleda me kao da sam ubio mače. „Jesi li ti uopšte ljudsko biće?“

Prevrćem očima i gurnem je u rame da se opet okrene. „Prestani da me grdiš inače ću te otkačiti još pre nego što nađemo sto.“

Izvlačim dvadeseticu iz novčanika i plaćam za desert. Provlačimo se kroz krcat restoran, ali nema slobodnih stolova. Ona kreće pravo ka vratima te idem za njom napolje i pločnikom dok ne pronade praznu klupu. Seda na nju skrštenih nogu i spušta činiju u krilo. To je prvi put da pogledam njenu činiju i shvatam da nije uzela ni jedan jedini dodatak.

Pogledam svoju činiju – puna *samo* dodataka.

„Znam“, veli ona, smejući se. „Džek Sprat nije masno jeo...“

„Njegovoj ženi krtina ne paše“,* završavam.

Ona se osmehne i ubaci kašikom zalogaj u usta. Izvlači kašiku i liže zamrznuti jogurt s donje usne.

Nisam ovo očekivao i to baš danas. Da sedim naspram ove devojke, da je gledam kako liže sladoled sa usana i da moram da gutam vazduh čisto da bih se uverio kako i dalje dišem.

„Znači ti si pisac?“

Njeno pitanje mi daje uporište da izvučem glavu iz gliba. Klimam glavom. „Nadam se da ću biti. Nikada to nisam radio profesionalno, te nisam siguran da još mogu da kažem da sam pisac.“

Ona se pomera dok se ne okrene prema meni i nalakti se jednom rukom na naslon klupe. „Ne mora neko da te plaća kako bi validifikovao da si pisac.“

„Reč *validifikovati* zapravo ne postoji.“

„Vidiš?“, kaže ona. „Nisam to ni znala, znači da si očigledno pisac. Plaćali te ili ne, zvaću te piscem. *Ben Pisac*. Od sada ću te tako zvati.“

Nasmejem se. „A kako ja tebe da zovem?“

Ona nekoliko sekundi žvaće vrh kašike, škiljeći dok razmišlja. „Dobro pitanje“, veli. „Trenutno sam nekako u stanju promene.“

„*Falon Promenljiva*“, ukazujem.

Ona se nasmeši. „Može.“

Kada se okrene napred, leđima nalegne na naslon klupe. Raskršta noge, puštajući stopala da joj padnu na tlo. „I šta bi voleo da pišeš? Romane? Scenarije?“

* Iz engleske dečje pesmice „Džek Sprat“: „Džek Sprat nije masno jeo / Njegovoj ženi krtina ne paše. / Ali zajedno ceo / Tanjir oni polizaše. (Prim. prev.)

„Nadam se sve. Ne bih baš još da se ograničavam, imam tek osamnaest godina. Nekako bih voleo da se okušam u svemu, ali ljubav su mi svakako romani. I poezija.“

Pre nego što ona uzme novi zalogaj, iz usta joj izađe tih uzdah. Ne znam kako, ali čini mi se da ju je moj odgovor samo rastužio.

„A ti, Falon Promenljiva? Šta je tvoj životni cilj?“

Ona me pogleda iskosa. „Govorimo li sada o životnim ciljevima ili šta nam je strast?“

„Nema velike razlike.“

Ona se malodušno nasmeje. „Postoji ogromna razlika. Strast mi je gluma, ali to mi nije zaista cilj u životu.“

„Zašto nije?“

Ona zaškilji ka meni pre nego što ponovo pogleda svoju činiju. Uzima da meša zamrznuti jogurt kašikom. Ovoga puta uzdiše celim telom, kao da se drobi na zemlju.

„Znaš, Bene. Cenim tvoju dobrotu otkako smo postali par, ali možeš prestati da glumiš. Moj tata nije ovde da bi to video.“

Spremao sam se da uzmem novi zalogaj, ali ruka mi se skameni pre nego što mi kašika stigne do usta. „Šta bi to trebalo da znači?“, pitam, zbunjen naglim padom u koji je razgovor upravo krenuo.

Ona ubada jogurt kašikom da bi se zatim nagnula i bacila ga u kantu za smeće kraj sebe. Diže jednu nogu i obuhvata je rukama, ponovo okrenuta ka meni. „Da li stvarno ne znaš moju priču ili se samo praviš kako ne znaš?“

Nisam baš siguran o kojoj priči govori, te neznatno odmahnem glavom. „Trenutno sam veoma zbunjen.“

Ona uzdahne. Opet. Mislim da nijedna devojka nije toliko uzdisala zbog mene za ovako kratko vreme. I to nisu uzdasi zbog kakvih tip može biti zadovoljan svojim veštinama. To su uzdasi zbog kakvih se tip pita šta to, dođavola, radi pogrešno.

Ona palcem uzima da čačka komadić odvaljenog drveta na naslonu klupe. Usredsređuje se na drvo kao da se pre obraća njemu nego meni. „Kad sam imala četrnaest godina, sreća mi se zaista nasmešila. Dobila sam ulogu u otrcanoj tinejdžerskoj seriji po ugledu na Šerloka Holmsa i Nensi Dru koja se zvala *Detektivka*. Igrala sam glavnu ulogu godinu i po dana i išlo mi je sve bolje. Ali onda se dogodilo *ovo*.“ Pokazuje na svoje lice. „Povukli su mi ugovor. Zamenili su me i odonda nisam glumila. Eto na šta mislim kada kažem da ciljevi i strasti nisu jedno te isto. Meni je strast gluma, ali kao što reče moj otac, nemam više neophodne alatke za ostvarivanje svog životnog cilja. Zato pretpostavljam da ću uskoro potražiti neki novi, ukoliko se u Njujorku ne desi neko čudo.“

Ne znam ni šta da kažem na to. Ona me sada gleda, očekuje odgovor, ali ja ne mogu da ga smislim toliko brzo. Ona se naslanja bradom na mišicu i gleda belo mimo mene.

„Nisam naročito vičan motivacionim govorima na licu mesta“, kažem joj. „Ponekad noću zapisujem razgovore koje sam vodio tokom dana, ali prerađujem ih tako da odražavaju sve ono što bih voleo da sam rekao u trenutku. Stoga samo želim da znaš da ću večeras, kada budem stavio ovaj razgovor na papir, reći nešto stvarno epski i vratiti ti veru u život.“

Ona položi čelo na mišicu i nasmeje se. Ja se na to osmehnem. „To je daleko najbolji odgovor koji sam ikada dobila na tu priču.“

Naginjem se napred da bacim posudu u kantu za smeće iza nje. To je najbliže što sam joj prišao otkako smo zajedno sedeli u separeu. Od moje blizine koči joj se čitavo telo. Umesto da se smesta odmaknem, gledam je pravo u oči pre nego što joj se usredsredim na usta.

„Za to momci služe“, velim dok se polako odmičem od nje.

Inače ne bih dvaput razmislio o tome da namerno flertujem s nekom devojkom. Stalno to radim. Ali Falon me

gleda kao da sam upravo počinio najgori greh, zbog čega se preispitujem jesam li pogrešno protumačio vajb između nas.

Potpuno se odmičem, ni u jednom trenutku ne izbegavajući izraz razdraženosti na njenom licu. Ona upire prst u mene. „To“, govori. „Upravo to. O tome sam govorila.“

Nisam siguran da znam o čemu govori, te nastupam prezno. „Misliš da se pravim da flertujem s tobom kako bih ti ulio samopouzdanje?“

„Zar ne radiš to?“

Da li ona stvarno tako misli? Da li ljudi zaista ne flertuju s njom? Da li je to do njenih ožiljaka ili do njene *nesigurnosti* zbog njih? Tipovi sigurno nisu toliko plitki koliko ona nagoveštava. Ako je tako, stidim se u ime svih muškaraca. Jer trebalo bi da se ova devojka brani od tipova koji flertuju s njom, a ne da dovodi u pitanje njihove pobude.

Istiskujem napetost iz sredine vilice a onda stavljam ruku na usta dok mozgam kako da odgovorim. Naravno, večeras kada se budem prisetio ovog trenutka, sinuće mi raznorazni sjajni odgovori. Ali trenutno... ne mogu da smislim savršen odgovor čak ni da mi život od toga zavisi.

Pretpostavljam da ću se jednostavno odlučiti za iskrenost. *Većim* delom, u svakom slučaju. Čini se da je to najbolji način da odgovorim ovoj devojci, pošto foliranje čita kao da je napisano na providnom papiru.

Sada ja ispuštam težak uzdah.

„Zanima li te šta sam pomislio kada sam te prvi put video?“

Ona nakrivi glavu. „Kada si me prvi put video? Misliš pre čitavih *sat* vremena?“

Ne obazirem se na njen cinizam i nastavljam. „Prvi put kada si prošla pored mene – pre nego što sam ti prekinuo sastanak sa ocem – blenuo sam ti u dupe sve vreme dok si trupkala od mene. I nisam mogao a da se ne zapitam kakve gaćice imaš na sebi. Samo sam o tome razmišljao sve vreme

dok si bila u toaletu. Jesi li devojka koja nosi tange? Ideš li bez gaćica? Jer u farmerkama ti nisam video obris koji nagoveštava da nosiš obične gaćice.

Pre nego što si se vratila iz toaleta, u stomaku je počeo da me obuzima osećaj panike, jer nisam bio siguran da želim da ti vidim lice. Prisluškivao sam vaš razgovor i već sam znao da me privlači tvoja ličnost. Ali šta ćemo s licem? Kaže se da se o knjizi ne sudi po koricama, ali šta ako nekako pročitaš šta je u knjizi a da najpre nisi video korice? I šta ako ti se stvarno dopadne šta je u toj knjizi? Naravno, kada kreneš da zatvoriš knjigu i kada ćeš svakog časa prvi put videti korice, nadaš se da je u pitanju nešto što će ti biti privlačno. Jer ko želi da mu na polici dreždi neverovatno napisana knjiga ako mora da bulji u bezvezne korice?“

Ona kratko pogledne sebi u krilo, ali ja nastavljam da govorim.

„Kad si izašla iz toaleta, najpre sam ti primetio kosu. Podsetila me je na prvu devojku koju sam u životu poljubio. Zvala se Abita. Imala je divnu kosu i većito je mirisala na kokos, te sam se zapitao miriše li i tebi kosa na kokos. A onda sam se zapitao ljubiš li se kao Abita, jer premda mi je s njom bio prvi poljubac, on je i dalje jedan od retkih kojih se sećam sa svim pojedinostima. U svakom slučaju, nakon što sam se divio tvojoj kosi, smesta sam primetio tvoje oči. Još si bila nekoliko koraka od mene, ali gledala si pravo u mene, bezmalo kao da razumeš zašto buljim.

Ali onda me je spopala velika nelagoda i uzvrpoljio sam se na mestu, jer kao što si to već onako jasno predočila, još se nisam bio ni pogledao u ogledalo. Nisam znao šta vidiš sad kad se osvrćeš na mene, i *sviđa* li ti se uopšte to što vidiš. Počeli su da mi se znoje dlanovi jer je to bio prvi utisak koji stičeš o meni a nisam znao da li je dovoljno povoljan.